

Kádár János takarója

2011 október 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Elvtársak – ismételgette gyakran Kádár János a vég kezdetét jelz? hetvenes évek végén –, bajaink oka az, hogy már megint tovább nyújtózkodtunk, mint ameddig a takarónk ér.” Ismer?sen cseng? szavak, az elmúlt harminckét évben sokszor hallhatták különböz? „hangszerelésben” a ma él? feln?tt nemzedékek.

Kádár ezzel a mondatával és a mögötte meghúzódó hamis és pusztító logikával megnyitotta a nagy magyar megszorítók hosszú sorát, Grósz Károlyon és Bokros Lajoson át Gyurcsány Ferencig. Minden nagy magyar megszorító a jelek szerint az ? „köpönyegéb?l bújt el?”, hisz mindenki mindig ezt az ívet követi.

Három fontos állításra épül ez a logikai ív. Az els?, hogy a magyar nép magának köszönheti sorsát. Felel?tlenül pazarol, él?sködik, és aztán tessék, itt az eredménye, a fenyeget? deficit és a növekv? államadósság. A második állításában minden nagy magyar megszorító jelzi, hogy felel?tlen és léha népével szemben, ? bezzeg felel?sen gondolkodik, és ezért most kénytelen visszavenni az eddig „ideiglenesen a nép területén állomásozó” százmilliárdokat, lévén, hogy ezek illetéktelenül kerültek hozzá. Ez volt mindig a „nem megszorítás”, mert a leleményes politikai retorika kiigazításnak, átszervezésnek, átépítésnek, vagy leggyakrabban egyszer?en „reformnak” nevezte ezeket a köznyelvben mindig is megszorításként él? intézkedéseket. Arról persze nem szólt a fáma, hogy e „felel?sségteljes” uralmi elitek hogyan segítették el? azt, hogy a mindenkori „birodalom” zavartalan fesztelenséggel vágjon ki egyre nagyobb szeletet a magyar nép „takarójából”. Végül mindig volt egy harmadik állítás is, hisz, aki hazudik, az fél, és aki fél, az újra hazudni fog.



Ezért aztán a nép mentális egyensúlyát megtartandó, minden nagy megszorító azt ígérte, hogy így lesz „MAJDJOBB”. (MAJDJOBB volt már azoknak a programoknak is a neve, amelyeket a hetvenes–nyolcvanas években az Országos Tervhivatalban is futtattak a kezdetleges informatikai rendszereken.) Persze azt (sem akkor, sem ma) nem illett kétségbe vonni, hogy most is jó, de majd jobb lesz! Már, hogy azért lesz majd jobb, mert elt?nik a deficit és az adósság, és rohamosan emelkedik majd az életszínvonal.

Ahogyan említettem, Kádár János alapvetése nyomán 1979-t?l ismétl?dnek ezek az ígéretek, így el?ször is azt kellene azonosítani, hogyan lett nekünk jobb. Annál alkalmasabb jelz?szám, hogy ez alatt a harminckét év alatt egy átlagkeres? reálbére a harminchárom évvel ezel?tti, 1978-as szintre ment vissza, félreérthetetlenül megmutatja, hogy a magyar társadalom dönt? többsége – legalább nyolcvan százaléka – számára nemcsak jobb nem lett, de egyértelm?en egyre rosszabbá vált a helyzet. Ez nagyon kellemetlen hír, de minden rosszban van valami jó. Ebben például az, hogy a magyar társadalom most már megkönnyebbült sóhajjal jelezheti a mindenkori uralmi eliteknek az alábbiakat:

Kedves uralmi elitek!

Miután az elmúlt harminckét évben a bérem reálértékét visszavittétek a harminchárom évvel ezel?tti szintre, most már, hála Istennek, visszamen?leg is megd?lt minden olyan állítás, amely az én vélelmezett túlfogyasztói, léha, felel?tlen hedonizálásomban látta a permanens válság f? okát. Hiszen, ha mindig ez volt a hivatkozási alap, aztán visszavittél az els? megszorítás el?tti szintre, és az adósság nemcsak, hogy nem t?nt el, de sokkal nagyobb, mint volt, akkor én semmiképp sem lehettem – és nem is lehetek – a deficit és az adósság okozója. Ezért jelzem, hogy meggyanúsításom helyett a jöv?ben szíveskedjél valami hihet?bb hazugságot kitalálni, mert én biztos, hogy nem

lehettem mindennek a felel?se.

Szerencsére ma már egyre nyilvánvalóbb mindenki számára, hogy soha nem volt és ma sincs szó arról, hogy a magyar nép tovább nyújtózkodott volna, mint ameddig a takarója ért. Sokkal inkább arról, hogy a globális hatalmi rendszer a buzgó kollaboránsok segítségével el?ször a tudatos eladósítás, majd a tudatos kiárusítás brutális „ollójával” egyre hatalmasabb csíkokat vágott le (és vág ma is!) arról a bizonyos „takaróról”, így mára már valóban kevés maradt bel?le. És a fogyatkozó takaró alatt összekucorodva diderg?, kizsigerelt és megalázott magyar társadalom ennek nyomán egyre fenyeget?bb kutyaszorítóba került. Ha nem tesz semmit, akkor egyre lepusztultabb állapotában lassan fogyatkozó teljesítményével valóban rászolgál a neki odalökött szimbolikus bérek alamizsnáját kísér? becsmérlésre.

Ha viszont nem akarja, hogy „családüzemei” „lerohadjanak”, akkor inkább hitelt kellene felvennie, várva a jobb id?kre (a „szebb jöv?re”?!) , amikor majd nemcsak a felvett hitelt és annak kamatos kamatait lesz képes visszafizetni, de végre méltó életet is teremthet magának. Ám e vészterhes id?kben, úgy t?nik, lassan kiderül, hogy ez a várakozás tragikus tévedés volt.
Az id?k nemcsak, hogy nem fordulnak jobbra, de tartósan romlani fognak, a hitelek segítségével zajló túlélés reménye pedig végzetes illúziónak bizonyult. Az eladósodás ugyanis az eddigiek mellé egy újabb, még pusztítóbb szivattyút illesztett, amelynek nyomán a magyar „családüzemek” nagy részének szétzilálódása visszafordíthatatlannak látszik.

A legfájdalmasabb az egész történetben az, hogy az uralmi elitek hazug vádjai a magyar társadalom felel?tlen, léha él?sködésr?l részben, sajnos, „önbeteljesít? jóslatnak” bizonyultak. Ám ahhoz végtelen cinizmus kell, hogy ezért a kiprovokált lepusztulásért e kollaboráns elitek minden felel?sséget és következményt a szétroncsolt népre hárítsanak.

Közeleg az id?, amikor nem marad más hátra, mint a dolgok „nevükön nevezése”, Kádár János végleg szétfoszlani látszó „takarójával” kapcsolatban is.
Bogár László, magyarhirlap.hu



Ajánló